

El Fígaro de «Les noces»

Després de la polèmica entre el Teatre Lliure i les institucions catalanes per la subvenció del teatre de Gràcia, Fabià Puigserver estrena, molt oportunament, «Les noces de Fígaro» de Beaumarchais, una obra adequada, sens dubte, per al lluïment del gran actor Lluís Homar.

Andreu Sotorra

Quan, fa vint anys, Fabià Puigserver va muntar *Les noces de Fígaro*, Lluís Homar, el Fígaro de 1989, en tenia onze. Aleshores rondava ja pel teatre d'Horta. I confessa que estava molt lluny del teatre de Puigserver o de la línia que després l'estiraria. Ara, el seu paper, té tot un repte, el mateix que ja va pronosticar Beaumarchais, l'autor de *Les noces*, quan va dir que hi havia una cosa que podria ser més boja que la seva obra, el seu èxit. Perquè, després dels primers dies d'estrena, Lluís Homar pot sorprendre més pel seu èxit que pel que té de clàssic i de referència el text del seu paper.

—*¿El Lliure ha posat en escena un cant anticortesà i revolucionari per tancar el seu debat anticortesà i revolucionari sobre el futur de la casa?*

—No, no té res a veure. Ha estat una casualitat. Es farà inevitable que la gent hi vegi una relació. Que el text de *Les noces de Fígaro* el portin al debat que hem tingut sobre la continuïtat de la casa, però de fet ja feia un any i mig que teníem l'obra pensada per fer-la.

—*¿I assajar, treballar amb tensió, amb conflictes burocràtics, ajuda potser?*

—Hem patit més la tensió dels últims dies, l'excitació de posar-ho tot a punt. A tot estirar, estem una mica més cansats del que és habitual.

—*¿I què fa que els actors mantinguin aquesta fidelitat al Lliure tot i el*

futur que es pintava negre?

—Aquesta fidelitat al Lliure és més aviat una fidelitat a nosaltres mateixos. És una trajectòria pròpia. Al Lliure, hi hem deixat molt de nosaltres mateixos. No és un teatre on treballes uns mesos i prou.

—*¿Han servit Les Noces muntades fa vint anys?*

—Als joves només ens queden les imatges que ara es poden veure al bar

del teatre. Però hi ha les referències que en un moment donat hi pot haver fet la Carlota Soldevila o en Lucchetti, que ja hi eren aleshores.

—*En Flotats va dir per la televisió que els que ara feien Beaumarchais, un francès, havien de reflexionar sobre el que passa quan es diuen les veritats...*

—No ho sé, vaig sentir-ho i no sé a què es referia... No se'l veia gaire content, però, a en Flotats.

—*¿I aquesta actitud pública, de tancament amb la premsa, és bona per a un actor?*

—A mi em sembla que no. Dir que no es llegeix la premsa d'aquí i que només es llegeix la de fora, francament no és el meu fer. Al Lliure també ens han posat moltes vegades negres i no hem tancat les portes a la premsa per això. Sí que és cert que en teatre tot és molt fràgil i que la lletra escrita pot provocar un mal de panxa.

—*¿Com és Puigserver-director en situacions com la del mes passat sobre el paper del Lliure? ¿Canvia la seva manera de fer a l'hora dels assajos?*

—Lògicament això l'afecta. Està més nerviós. Però aquí hem tingut sempre una norma: la feina és sagrada. Això no es pot interrompre passi el que passi, vam dir, i així ho hem fet mentre preparàvem *Les noces*. Però en Puigserver ha estat el primer a fer aquest esforç.

—*¿Com et va caure el paper de Fígaro?*

—Va ser una decisió de Puigserver. Sempre ho hem fet així. Aleshores ho pots acceptar o no, és clar.

—*¿I l'has acceptat convençut?*

DOMÈNEC UMBERT

«La fidelitat al Lliure és més aviat una fidelitat a nosaltres mateixos».

Hivern

NOVETATS en LLIBRES

<p>edicions 62 s/a</p> <p>L'INTRÚS Josep Maria Madern El Balanci, 214, 128 pàgines.</p> <p>Un llibre madur i atractiu que confirma Josep Maria Madern com a un autor de notable vàlua.</p>	<p> Editorial Laia</p> <p>L'AMO Guillem Viladot</p> <p>En l'ambient tancat d'una família benestant de poble, el pare era senzillament l'amo.</p>
<p>Edicions BROMERA</p> <p>EL SUPERVIVENT Barry Faville Col·lecció Espurna, 2.</p> <p>Aventures, amor i suspens en un futur post-nuclear.</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p> <p>LA SAL Josep Franco Col·lecció l'Odissea, 41. Premi Ramon Muntaner 1988 de literatura juvenil.</p>
<p> GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p> <p>DICCIONARI GREGAL Valencià-castellà/Castellà-valencià Vicent Pasqual Un diccionari valencià per a les nostres escoles. 1.075 ptes.</p>	<p> LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p> <p>EL PETIT NICOLÀS I ELS COMPANYS Sempé/Gosciny Els grumets de mar enllà, 63. Ja són al carrer els cinc títols de la sèrie «El petit Nicolás».</p>
<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>LO PROCÉS DE LES OLIVES. LO SOMNI DE JOAN JOAN Col·lecció L'Estel, 6. Edició de Vicent Pitarch i Lluís Gimeno Estudi introductor de Salvador Jáfer</p>	<p> curial</p> <p>RECERQUES Homenatge a Pierre Vilar, vol. II. Articles d'Esteban Canales Gili, Ramon Grau i Marina López, Ernest Lluch, Jordi Maluquer de Motes, Jesús Millán i Pere Pasqual i Domènech.</p>
<p> Edicions Proa</p> <p>POESIES Ramon Llull Biblioteca universitària, 8. 128 pàgs. 1.800 ptes.</p>	<p> Lliure</p> <p>DIBUIXOS I NARRACIONS J. Peris Aragó</p> <p>La producció narrativa del gran pintor i cartellista valencià, editada per primera vegada.</p>

—Jo, quan m'havia llegit l'obra, abans de saber el meu paper, tenia una mica la idea que m'agradava més el paper del comte que el del Fígaro... Em semblava més atractiu. Després, Puigserver em veia més amb el paper de Fígaro i m'hi vaig posar de cap i de peus. No deixa de ser un repte per a mí. Perquè demana una rapidesa i una agilitat que m'interessen. Puigserver té una teoria convincent i perillosa, un actor que fa alguna cosa que potser no li va del tot l'obliga a entrar-hi i a aprofundir-hi més.

—¿I ara ja pots definir el teu personatge?

—Jo penso que és una obra que permet que la gent s'ho passi molt bé. Beaumarchais va fer una obra pensada i escrita per al públic. De cara enfora. Fantàstica. Tot i ser una comèdia, té un contingut social que, arran del nostre moment actual d'enfrontament amb les institucions, segons com, et quedes glaçat de veure com es produeix aquest paral·lelisme...

—Les bates blanques del Poliorama ara diuen que només van costar 350 ptes. cadascuna al carrer de l'Hospital. ¿El vestuari de Les noces és tan modest?

—No. No tant. No és un vestuari fastuós, no només per qüestió de presupost sinó de concepte. Al Lliure la simplicitat, o donar un sentit poètic, ens ha guiat sempre. Donar un sentit poètic a l'escenografia, al vestuari, al conjunt del muntatge. Però tampoc no baixem a 350 ptes...

—¿Cine, teatre, televisió, Lliure...?

—M'agrada combinar-ho tot. Mira, abans d'assajar *Les noces de Fígaro* vaig fer una pel·lícula amb el Vicente Aranda, *Si te dicen que caí*, en vaig fer dues més l'any passat, una s'estrena ara al març, vaig fer televisió...

A més de Lluís Homar, tot un repertori completa l'obra que quedarà en cartellera al Lliure, tal com es preveu, per força temps. Anna Lizaran, Jordi Bosch, Emma Vilarasau, Carlota Soldevila, Alfred Lucchetti, Santi Ricard, Enric Serra, Artur Trias, Rut Descals, Rafael Anglada, Blai Llopis i Joan Matamalas. La música, interpretada per l'Orquestra de Cambra del Lliure, és de Josep Maria Arrizabalaga. Tots ells estaran amb Beaumarchais, l'autor de *Les noces de Fígaro*, amb qui, tal com ha afirmat Fabià Puigserver recentment, comença el teatre modern. I només fa dos-cents anys. □